

Rosie Walsh

Iubirea
vieții
mele

Traducere din limba engleză de

SILVIA NĂSTASIE

NEMIRA

PARTEA ÎNTÂI
LEO & EMMA

PROLOG

Am mers spre zona de nord, separată de principala porțiune de plajă măturată de valuri, pășind printre straturi de alge și smârcuri clocotitoare. Marea era înșesată de coame înspumate și câțiva nori se deplasau rapid pe cer, azvârlind umbre spiralate asupra nisipului.

Era bine să fim împreună aici, în acest spațiu de hotar, în care marea săpa în stâncile de pe țărm. Acest țărm nu ne aparținea. Era al stelelor-de-mare și al melcilor turtiți, al anemonelor-de-mare și al crabilor-pustnici. Nimeni nu ne-a băgat de seamă apropierea; nimănu-i nu i-a păsat de noi.

A plouat o vreme și ne-am adăpostit într-o cocioabă ascunsă printre dune, mâncând niște sendvișuri. În colțuri erau movilițe de excremente uscate de oaie și ploaia răpăia pe acoperiș ca o mitralieră. Era sanctuarul perfect. Un loc doar pentru noi.

Vorbeam cu ușurință, în timp ce curenții de aer goneau înainte și înapoi pe plaja de dedesubt. În inima mea a încolțit speranța.

În capătul îndepărtat al plajei, la puțin timp după picnicul nostru de prânz, am zărit un schelet de crab. De mărime medie, fără viață, singur pe linia țărmului, printre grămezi de plută și alge spiralate brune uscate. Bucăți tăioase de cochilii erau lipite de abdomenul lui, o împletitură decolorată dintr-o plasă de pescador era înfășurată în

jurul unei antene fără viață și pe corp și pe clești avea niște pete stranii, de un roșu aprins.

Obosită, m-am așezat să-l studiez cum se cuvine. Patru coloane vertebrale distincte îi traversau carapacea. Cleștii îi erau acoperiți de peri.

M-am uitat în ochii care nu mai puteau să vadă, încercând să-mi închipui de unde ar fi putut să ajungă până aici. Citisem despre crabi că puteau străbate distanțe lungi pe tot felul de vase – pe bucăți de plastic, smocuri de alge, chiar și pe învelișul acoperit de crustacee al vapoarelor de marfă. Din câte știam eu, această creatură ar fi putut călători din Polinezia, supraviețuind mii de kilometri doar pentru a avea șansa să moară pe o plajă din Northumberland.

Ar trebui să fac niște fotografii. Profesorii mei vor ști ce este.

Dar, când m-am întors spre geantă să iau aparatul, vederea mi s-a încețoșat. Amețeala s-a lăsat asemenea ceții în larg și a trebuit să stau nemișcată până când senzația a trecut.

— Am tensiunea mică, am spus, când am reușit să mă îndrept. Așa e din copilărie.

M-am întors înapoi la crab. M-am așezat în coate și în genunchi și l-am fotografiat din toate unghiurile. Vertijul a revenit când mi-am pus aparatul jos, deși, de data asta, apăsarea și dispărerea, imitând valurile. Durerea începea să mi se acumuleze în spate, însoțită de o senzație mult mai întunecată, mai puternică, în apropierea coastelor. M-am lăsat din nou în genunchi, strângându-mi mâinile în poală, iar amețeala s-a năpustit ca un talaz.

Am numărat până la zece. Cuvinte îngăimate pline de îngrijorare și de frică se rostogoleau în mintea mea. Vântul și-a schimbat direcția.

Când am deschis în cele din urmă ochii, aveam sânge pe mână.

M-am uitat cu atenție. Era sânge, fără nicio îndoială. Proaspăt, ud, pe palma mea dreaptă.

— E în regulă, m-am auzit spunând. Nu s-a întâmplat nimic.

Panica s-a năpustit asupra mea precum fluxul.

CAPITOLUL 1

LEO

Genele îi sunt adesea umede când se trezește, de parcă ar fi înotat într-o mare de vise urâte.

— E doar o chestie legată de somn, spune ea mereu. Nu am niciodată coșmaruri.

După un căscat interminabil, se șterge la ochi și se strecoară jos din pat, să se asigure că Ruby e vie și că respiră. E un obicei de care n-a reușit să se descotorosească, deși Ruby are aproape trei ani.

— Leo! spune când se întoarce. Trezește-te! Sărută-mă!

Trec câteva clipe până mă dezmeticesc în noua zi, smuls din abisuri leneșe. Zorii se împrăștie dinspre răsărit în umbre de chihlimbar, iar noi ne cuibărim unul într-altul, Emma vorbind aproape întruna – deși din când în când se oprește, în mijlocul șuvoiului, să mă sărute. La 6:45, verificăm Wikideaths pentru trecerile în neființă de peste noapte, apoi la 7:00 ea trage un vânt, dând vina pentru zgomot pe un scuter care trecea pe stradă.

Nu-mi amintesc cât de avansată era relația noastră când a început să facă asta: nu foarte avansată, am senzația. Dar știam cumva că eram deja total implicat, că era la fel de probabil să înot înapoi la mal, pe cât era să-mi crească aripi și să zbor acolo.

Dacă fiica noastră nu s-a urcat în patul nostru până atunci, ne urcăm noi în al ei. Camera ei e dulce și călduroasă, iar conversațiile noastre matinale despre Rățoi sunt printre cele mai fericite clipe pe care inima mea le-a cunoscut. Rățoiului, pe care îl ține strâns în brațe toată noaptea, i se atribuie cele mai incredibile aventuri nocturne.

De obicei, eu o îmbrac pe Ruby, în vreme ce Emma „coboară să pregătească micul-dejun“, deși în majoritatea zilelor e atât de distrasă de probele marine colectate peste noapte în laboratorul ei, încât eu și Ruby suntem nevoiți să ne descurcăm singuri cu mâncarea. Soția mea a întârziat patruzeci de minute la nunta noastră pentru că s-a oprit să fotografieze, în rochia ei de mireasă, urmele lăsate de maree la Restronguet Creek. Nimeni, cu excepția ofițerului de stare civilă, nu a fost surprins.

Emma este biolog specializat în ecosisteme mareice, ceea ce înseamnă că studiază locurile și creaturile care sunt submerse în timpul fluxului și apoi expuse la reflux. Sunt cele mai miraculoase și provocatoare ecosisteme de pe Pământ, spune ea, căci a cercetat bălți mareice de când era mică; are asta în sânge. Subiectul ei principal de cercetare sunt crabii, dar cred că majoritatea crustaceelor sunt o pradă bună. Acum are la muncă o grămăjoară de *Hemigrapsus takanoi* micuți, în acvarii speciale cu apă de mare. Știu că sunt o specie invazivă și că ea urmărește nu știu ce morfologie specifică acestora, pe care a încercat să o identifice de ani întregi, dar asta e cam tot ce am reușit să pricep. Mai puțin de o treime din cuvintele pe care le folosesc biologii pot fi înțelese de un om obișnuit; să rămâi prins într-unul din grupurile lor, la o petrecere, e un coșmar.

Când Ruby și cu mine am intrat în bucătărie în această dimineață, Emma îi cânta lui John Keats, soarele strălucea reflectându-și razele în blaturi, iar cerealele noastre se întăriseră în boluri. Laptopul ei, deschis la o pagină de cuvinte amețitoare și alte îmbârligături, reda un cântec numit „Killermuffin“. Când l-am adoptat pe John Keats de la

adăpostul de căței, ne-au spus că sunetele din junglă, redate la volum scăzut, îl liniștesc, așa că acestea au devenit coloana sonoră a vieților noastre. Acum m-am obișnuit, dar a durat o vreme.

Rămân în pragul ușii, cu Ruby cocoțată în brațele mele, uitându-mă la soția mea care îi cântă fără pic de ritm câinelui. În ciuda numeroșilor muzicieni care se numără printre strămoșii Emmei, ea nu e în stare să cânte nici măcar „La mulți ani“ pe ritm, dar asta nu a oprit-o niciodată din lălăit. Este unul dintre multele lucruri pe care le iubesc la soția mea.

Ne vede cu coada ochiului și începe să danseze spre noi, continuând să cânte înfiorător.

— Dragii mei dragi! spune ea, sărutându-ne pe amândoi și desprinzând-o pe Ruby din brațele mele.

Se îndepărtează, învârtindu-se cu fiica noastră, iar cântatul îngrozitor devine și mai zgomotos.

Ruby știe că mami a fost bolnavă; a văzut cum și-a pierdut părul din cauza medicamentelor speciale pe care le-a primit la spital, dar crede că Emma e mai bine acum. Adevărul e că nu știm. Emma a făcut ieri o scanare PET¹ posttratament, iar programarea pentru interpretarea rezultatelor a fost stabilită pentru săptămâna viitoare. Suntem optimiști, suntem înspăimântați. Niciunul dintre noi nu doarme bine.

După o scurtă repriză de dans cu mama ei și cu Rățoi, care se răsucesc deasupra capetelor lor, Ruby se zvârcolește să scape, pentru că trebuie să se ocupe de niște chestii foarte urgente.

— Vino înapoi! strigă Emma. Vreau să te drăgălesc!

— Am multă treabă, spune Ruby cu regret. Apoi: Bună, îi șoptește plantei de care are grijă la grădiniță. O să îți dau ceva de băut.

— Ceva nou? întreb, arătând spre laptop.

¹ Acronim pentru *positron emission tomography* (PET), „tomografie cu emisie de pozitroni“, în lb. engleză (n. red.).

Cu câțiva ani în urmă, Emma a prezentat la BBC un serial despre viața în sălbăticie și primește în continuare mesaje de la ciudați, chiar dacă n-a mai apărut la televizor de atunci. Dar serialul ei a fost redifuzat de curând și, drept urmare, numărul de mesaje a crescut. De obicei, ne amuză, dar seara trecută a mărturisit că în ultima vreme a primit câteva mesaje mai neliniștitoare.

— Vreo două. Unul cuminte, altul mai puțin. Dar i-am blocat.

O privesc atent în timp ce ne umple paharele cu apă, dar nu pare deranjată. Cred că e normal dacă mărturisesc faptul că mă preocupă aceste mesaje mult mai mult decât pe ea. Am încercat să o conving să își închidă pagina publică de Facebook, dar nu vrea. Se pare că oamenii încă mai postează diverse informații despre formele de viață pe care le-au descoperit, iar ea nu e dispusă să-și întrerupă accesul la aceste resurse, „doar din cauza câtorva indivizi singuri“.

Sper să fie doar niște oameni singuri.

— Mi-a plăcut articolul tău despre Kenneth Delwych, îmi spune Emma cu un ochi la Ruby, care se cațără pe chiuvetă cu stropitoarea.

Ziarul meu e pe masă, deschis la pagina de necrologuri.

Mă duc la John Keats și îi înfășor una dintre urechile mătăsoase, fluturânde, în jurul degetului meu, așteptând să rostească un „dar“. Câinele miroase a biscuiți și a blană pârilită, după o întâlnire recentă cu fierul de călcat.

— Dar? intervin eu.

Se oprește, luată prin surprindere.

— Niciun dar.

— O, Emma. Las-o baltă.

După o clipă, începe să râdă.

— Bine. Îmi place la nebunie, dar preoteasa e adevărata vedetă. Hei, Ruby, ajunge cu apa.

John Keats oftează profund când mă întind să-mi studiez articolele. Kenneth Delwych, un aristocrat faimos pentru orgiile legendare

pe care le găzduia la podgoria lui din Sussex, împarte pagina de necrologuri cu un pilot al Comandoului de bombardament și cu o preoteasă care a suferit un infarct în timpul unei ceremonii de căsătorie, weekendul trecut.

— Cel mai bine îți iese când ești complet neutru, spune Emma, punându-și pâine în prăjitor. Actorul ăla de săptămâna trecută – scoțianul, cum îl chema? Ruby, te rog, nu o îneca...

— David Baillie?

— David Baillie. Da. Perfecțiune.

Mi-am recitit materialul despre Kenneth Delwych, în timp ce Emma s-a ocupat de inevitabila revărsare de apă și pământ din ghiveciul lui Ruby. Are dreptate, bineînțeles. Necrologul mult mai scurt al preotesei se citește mai ușor.

Din păcate, Emma are deseori dreptate. Editorul departamentului meu, care suspectez că este îndrăgostit de soția mea, glumește adesea că m-ar concedia pe mine și ar angaja-o pe ea, dacă s-ar hotărî vreodată să se lase de biologia marină. Chestia asta chiar mi se pare destul de jignitoare, pentru că, dacă nu cumva i-a citit în secret articolele științifice, se bazează doar pe un singur material pe care l-a scris pentru *Huffington Post*.

Emma este cercetător la Asociația Biologică Marină din Plymouth – asta-i ocupă două zile din săptămână, după care se întoarce acasă la noi, în Londra, ca să predea cursul de Conservare lagunară la UCL (University College London). Este o scriitoare excelentă, cu instincte adeseori mai bune decât ale mele, și chiar îi face plăcere să parcurgă Wikideaths, dar asta are mai degrabă legătură cu pasiunea ei de a crea o poveste reușită, decât cu vreun interes de a-mi fura slujba.

Ruby și John Keats ies în grădină, acolo unde razele soarelui se furișează printre spațiile lăsate de platanul din vecini, improșcându-ne mica peluză în nuanțe aurii. Aromele unei veri timpurii în oraș se rostogolesc pe ușă: iarbă încă strălucitoare, caprifoi, asfalt încins.

Încerc să rehidratez cerealele, în timp ce afară câinele aleargă lătrând de zor în jurul lacului care acum e plin de mormoloci, lucru pe care, se pare, îl consideră inacceptabil.

— John Keats, poți să faci liniște? întrebă Emma din pragul ușii, dar cățelul n-o bagă în seamă. Avem vecini.

— JOHN! țipă Ruby. AVEM VECINI!

— Șșș, Ruby...

Găsesc niște linguri și duc micul-dejun în grădină.

— Scuze, spune Emma, ținându-mi ușa deschisă. Eu și părerile mele nesolicitate despre munca ta. Cred că e destul de enervant.

— Așa este.

Stăm la masa din grădină care-i încă îmbrobonită de rouă.

— Dar de cele mai multe ori ești politicoasă. Principala problemă e că deseori ai dreptate.

Zâmbește.

— Cred că ești un redactor genial, Leo. Îți citesc ferparele chiar înainte să-mi deschid e-mailurile de la muncă dimineața.

— Hmm...

Sunt cu un ochi la Ruby, care e puțin prea aproape de iaz.

— Chiar cred asta! Talentul scriitoricesc e una dintre cele mai sexy calități ale tale.

— O, Emma, serios. Încetează!

Emma mănâncă o lingură de cereale.

— De fapt, chiar nu glumesc. Ești cel mai bun redactor din redacția aia. Punct.

E stânjenitor, dar nu mă pot abține să radiez.

— Mulțumesc, spun până la urmă, pentru că știu că vorbește serios. Dar tot ești enervantă.

Oftează.

— O, știu.

— Dintr-o grămadă de motive, adaug, și ea nu se poate abține și izbucnește în râs. Ai mult prea multe păreri despre mult prea multe lucruri.

Își întinde mâna peste masă, îmi strânge degetul mare și-mi spune că sunt preferatul ei, iar eu mă trezesc râzând la rândul meu – asta e ritmul nostru. Ăștia suntem noi. Suntem căsătoriți de șapte ani, suntem împreună de aproape zece și o cunosc îndeaproape.

Kennedy cred că este cel care a spus că suntem legați de ocean – că, atunci când ne întorcem la el, pentru sport sau relaxare, sau așa ceva, ne întorcem la locul de unde am plecat. Așa simt eu despre noi. Să fiu aproape de soția mea, de Emma, înseamnă să mă întorc la obârșie.

Așa că, atunci când am aflat, în zilele care au urmat acestei dimineți – acestei dimineți nevinovate, banale, cu câini, broaște și preoți morți –, că nu știu nimic despre această femeie, asta m-a făcut țândări.